



CRYSTAL
SMITHOVÁ



TEMNÝ KVÍTEK

KREV SPOJUJE I ROZDĚLUJE



FRAGMENT

Temný kvítek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Crystal Smithová

Temný kvítek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

TEMNÝ
KVÍTEK



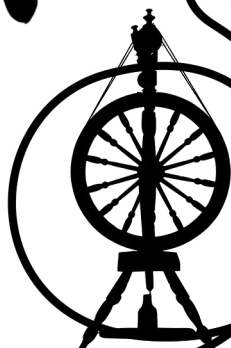
CRYSTAL
SMITHOVÁ

TEMNÝ KVÍTEK

KREV SPOJUJE I ROZDĚLUJE



FRAGMENT



Copyright © 2020 by Crystal Smith
Translation © Pavla Kubešová, 2020
Cover photos © Vilor; Monika Wisniewska; GOLFX; Unkas Photo;
Ruslan Semichev; alexlibris; sashkansk; Soyka; Susii / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4866-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4945-8 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4946-5 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4944-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Carmě – za to, že přečetla
každou pracovní verzi,
jakkoli hrubou



ZÁPADNÍ ZEMĚ



Zemský
okraj

Castillion

Jezero Aranea

Percival

Shromáždění

ACHLEVA

Zátoka Stiria

Ledové moře

Silvis

Aylward

Padlé město
Achlev

Morais

Ingam

Rozetín
statek

Ebonwildeský les

Gaskin

Hallet

RENALT

U Tichého Greythorne

kanárka

Lena

Graves

Reka Sentis

Reka Urso

Parik

Zátoka
Calidi

Ostrovy

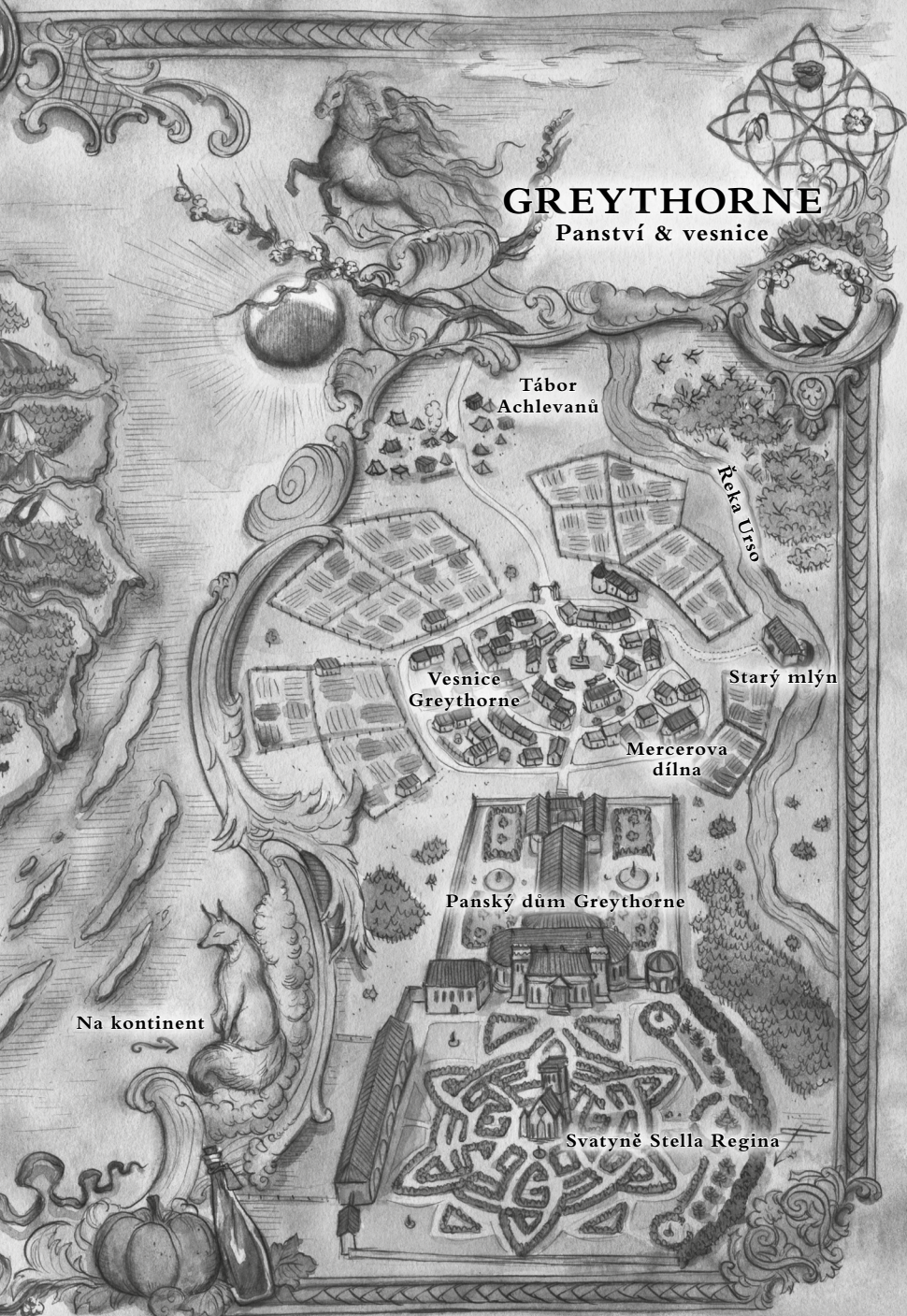
Syric

Si Divis,

Tu Pugnas

GREYTHORNE

Panství & vesnice



Tábor
Achlevanů

Řeka Uro

Vesnice
Greythorne

Starý mlýn

Mercerova
dílna

Panský dům Greythorne

Na kontinent

Svatyně Stella Regina

ČÁST PRVNÍ

Osmiletý Konrád Costin Altenar, nastávající král Renaltu, si pobrukoval do rytmu skřípění a otřásání kočáru. Byla to stará renaltská píseň, která se zpívala v zádumčivé mollové tónině: *Temný a zlý je Ebonwildeský les, čarodějnice, co v něm bydlí, se, dítě, střež...* Každý znal první sloku, ale jemu se mnohem víc líbila ta druhá, méně známá, která popisovala tajemného jezdce na koni.

*Temný a zlý je Ebonwildeský les,
tajemného jezdce se, dítě, střež.
Kůň jeho má hřívu stříbrnou,
oči černé jak studnu hlubokou.
Nevytahuj paty z domu
a nechtěj spatřit meče ostrého.
Nechceš-li ztratit hlavu,
nechoď, dítě, do lesa temného.*

Konrád si prozpěvoval a hrál si s novou hračkou: hlavolamem ve tvaru krabičky s devíti stranami a spoustou páček a západek, které se musely stlačit v přesném pořadí, aby se otevřela skrytá vnitřní přihrádka s odměnou. Byl to předčasný dárek od jeho sestry Aurélie k blížící se korunovaci, od které jej dělily už jen dva dny. Byl přesvědčený, že v krabičce najde nějaká cukrátka,

a tak nad hlavolamem dumal během celé své cesty po Renaltu. Chtěl mu přijít na kloub, než jeho výprava skončí, a jelikož panství Greythorne – poslední zastávka a místo, odkud měl vyjít korunovační průvod – už odsud bylo jen pár mil, věřil, že hlavolam vyluští a sní cukrátku dřív, než povoz zastaví.

Jak se stále usilovněji soustředil, jeho broukání ustalo.

Zatlačil, otočil, zakroužil, zakroužil, stiskl a pak...

Nic.

„Krvácející hvězdy,“ zabrblal, načež se rychle rozhlédl po prázdném kočáře, aby se ujistil, že ho nikdo neslyšel. Jeho jediným společníkem však byl jeho vlastní odraz, který na něj hleděl ze zrcadlem obložené stěny na protější straně kočáru.

Onal, mrzoutská stařena, která posledních pět desetiletí sloužila jako královská léčitelka a nejdůvěryhodnější poradkyně, vždycky tvrdila, že hrubá mluva je jasnou známkou chabé mysli. Zjevně to myslela jako vtip, protože její vlastní slovník oplýval působivým množstvím vulgarismů, které se nezdráhala použít. Ale zatímco jí nikdo nic nevytýkal – hlavně proto, že se jí nikdo neodvážil nic vytýkat –, Konrádovo chování bylo vždy pod drobnohledem. A to bylo i důvodem téhle cesty: ukázat lidem Renaltu, že jejich mladý král je způsobilý a připravený vládnout. *Hledají důvody, proč tě svrhnout*, varovala ho Aurélie, když se loučili. *Žádný jim nedávej*.

Přál si, aby ho během toho riskantního podniku doprovázela, i když věděl, že bude lepší, když si od něj bude udržovat odstup. Pokud chtěl, aby lidé přijímali jeho královská rozhodnutí, museli ho nejdřív přijmout za svého krále. A proto bylo nejlepší nepřipomínat jim jeho příbuzenský vztah s krvavou čarodějkou, která byla navíc v podezření, že zničila hlavní město Achlevy.

Ne že by se Aurélie bála čelit svým pomlouvačům, ona se nebála ničeho. Nebála se nesnášenlivých měšťanů, hroutících se měst, krvavých kouzel ani samoty. Dokonce se nebála ani tmy.

Konrád polkl, odhrnul záclonku a vyhlédl z okna na černé mraky, které se kupily na obloze. Blížila se bouře a v jejích patách přicházela noc. Vyslal k nebesům trochu zkroušenou modlitbičku: *Svatá a milosrdná Empyreo, omlouvám se, že jsem zase klel. Proším, ať dorazíme do Greythorne, než se příliš setmí.*

Dřív se tmy nebál, ale v posledních několika měsících mu připadalo, že nejtemnější noci přinášejí nejpochmurnější události. Byla temná noc, když ho Toris lstí přiměl zradit Aurélii. Byla temná noc, když od něj odtrhli Lisette, kterou už nikdy nespatriil. A byla nejtemnější noc, jakou zažil – noc černého měsíce –, když jeho milovaná matka vydechla naposledy.

V noci se nikdy nic dobrého nestalo.

Podlaha kočáru zadrnčela hlubokým burácením hromu a kočár pojednou zastavil. Ozvalo se zatukání na dveře. Konrádův stanovený poručník, Fredrick Greythorne, strčil hlavu dovnitř a snažil se překřičet další zahřmění. „Blíží se bouře, Vaše Veličenstvo. Tahle cesta se během dešťů zaplavuje.“

Fredrickův bratr a nový kapitán Konrádovy osobní stráže, Kellan Greythorne, stál za ním. Prohlásil: „Můžeme se to pokusit projet, anebo najít nějaké vyšší místo a počkat, dokud se to nepřežene.“

Konrád se vyklonil z okna. Dorazili k hlohovému houští, které lemovalo panství Greythorne. Cesta se blížila ke konci, a kdo ví, jak dlouho bude ta bouře trvat? Beztak šlo jen o přeháňku, takový poslední záchvěv hněvu, než léto předá žezlo podzimu. Pravděpodobně se ani ne za hodinu vybouří. Nejrozumnější by

bylo sjet z cesty a počkat, než se tak stane, ale byli už tak blízko hořícím krbům greythornského panství. A navíc už brzy měla být tma.

„Pojedeme dál,“ rozhodl Konrád. „Pojedeme to.“

„Jak si přejete,“ uklonil se Fredrick a vyměnil si pohled se svým bratrem. Konrádovi došlo, že oba by spíše přivítali tu druhou možnost, ale byli připraveni uposlechnout rozkazu svého krále.

Koně šílenou rychlostí dusali po pěšině, ale už za chvíli začalo pršet a na kočár se snášely husté provazce vody. Kola kočáru zapadala do bahna, které během několika minut vytvořilo úplnou bažinu. Konrád se krčil v koutku kočáru a cítil, jak povoz klesá hlouběji a hlouběji do marastu. Hluk, který k němu doléhal zvenčí, zesiloval, volání se změnilo v křik. Nakonec se kočár zakymácel a zastavil tak prudce, až se Konrád svalil ze sedadla.

Vyškrábal se zpátky nahoru, otočil se a podíval se mezerou mezi záclonkou a okenním rámem.

Nikoho neviděl.

Cesta byla opuštěná, všichni koně i stráže zmizeli. Nepršelo. Bylo sucho a ticho a mlhavý soumrak zbarvil oblohu do ruda. Foukal jemný větřík.

„Haló?“ zavolal Konrád do opuštěného prostoru. Třásl se mu hlas. „Je tu někdo? Fredricku?“ Naprázdno polkl. „Kellane?“

Chtěl se vrátit zpátky do kočáru, schoulit se a schovat se, dokud se jeho muži nevrátí z... odkudkoli, kam odjeli. Ale co když se stalo něco zlého?

Aurélie by se nikdy zbaběle nekrčila v kočáře a nečekala by na záchranu. Vyskočila by ven, statečně by čelila nebezpečí a nedovolila by, aby jí něco stálo v cestě.

A když mohla být statečná Aurélie, mohl být statečný i on.

Položil jednu nohu ve zlatém střevíci na zem a pak i druhou. Svůj máslově zbarvený brokátový plášť táhl za sebou, ale vzápětí ho roztrpčeně odložil na podlahu kočáru. Jestliže měl hrát roli hrdiny, nechtěl přitom vypadat jako fintil a náfuca. Už jen jeho zašpičatělé boty a hedvábné punčochy byly dost zahanbující. Mnohem raději by zachránil situaci ve stříbrné drátěné košili a blankytně modrém plášti renaltských vojáků anebo v dlouhém tmavém kabátě, jaký nosil Zan, který díky němu vypadal neohroženě a zlověstně, ale muselo stačit to, co měl na sobě.

Všechno bylo znepokojivě klidné, jako by se hmyz i zvířata zastavily a poslouchaly, co udělá. Vytáhl z pochvy průzračný skleněný nůž s čepelí z luneocitu, který předtím patřil Aurélii. Našel ho mezi jejími věcmi a rozhodl se, že si ho přivlastní. Nůž byl malý a vypadal křehce, stejně jako Konrád, ale ve skutečnosti byl pevnější než ocel. Když ho měl v pouzdře na svém opasku, cítil se silnější.

Vtom vpředu na silnici zaregistroval nějaký pohyb. Nejdřív to považoval jen za hru podivného karmínového světla, ale pak se to znovu pohnulo.

Přimhouřil oči. „Haló?“ zeptal se do ticha.

Jakoby ze stříbrného kouře a šerého stínu se tu zformovala postava. Konrád nejdřív viděl jen její nejasný obrys, ale už brzy nabyla na pevnosti a byla vyšší než on. Konrád vytréštil oči, a jak se stín dál zostřoval a vytvořil ne jednu bytost, ale rovnou dvě, začal mu nůž klouzat ze zpocených prstů.

Octl se tváří v tvář postavám jeho hloupé dětské říkanky: jezdcí v šedé kápi na hřbetě přízračného koně.

Nechceš-li ztratit hlavu, nechod', dítko, do lesa temného.

„Krvácející hvězdy!“ znovu vyjekl, otočil se na špičkách svých špičatých bot a rozhodl se vyhledat úkryt v hloží, které lemovalo silnici.

Když skočil do křoví, změť větviček a trní ostrého jako jehly mu potrhala oblečení. Za sebou slyšel klapot kopyt, který se s každou vteřinou přibližoval. Hustě spletený porost byl dokonce i pro jeho drobnou postavičku téměř neproniknutelný. Nic většího se jím nemohlo prodrat. Ale když se Konrád ohlédl přes rameno, uviděl, že šedý jezdec i jeho stříbrný oř procházejí houštim stejně snadno, jako kouř prochází sítím.

Jak Konrád běžel, hlohové mlází se měnilo. Houština přecházela v živý plot lemující dlážděnou pěšinu. Konrád se po ní pustil, zahnul za roh a pak za druhý. Odbočil doprava, doleva a potom zase doprava. Nacházel se v bludišti na panství Greythorne. Zdálo se, že ho jezdec na koni žene ke starému kostelíku v srdci labyrintu. V dálce se mihotala světa v oknech dobře známého panského domu a vábila ho jako maják.

Konrád běžel stále vpřed, ale jezdec ho pronásledoval a byl pořád blíž a blíž. Jak se Konrád řítí kolem trnitých keřů, které rostly mezi ním a bezpečným útočištěm svatyně, zvony na kostelní věži nelibozvučně vyzváněly. Usilovně se snažil upamatovat se na cestu bludištěm, kterou mu ukázal Kellan – zahnul doleva, pak doprava, znovu doleva, zpátky a dopředu, oblouky a spirálami, a vracel se, kdykoli zvolil špatný směr.

Doprostřed bludiště dorazili zároveň. Kůň zaržál, jezdec vytáhl ruku z vlajících záhybů svého bezbarvého pláště a sáhl po Konrádovi, který klopýtal po schodech kostela.

Na moment se všechno zastavilo. Během jednoho úderu srdce, možná dvou, těsně předtím, než kostelní zvony utichly, obě postavy zprůsvitněly a všechno – země, vzduch, závoj

skutečnosti – se v oslepujícím záblesku a burácejícím záchvěvu síly roztříštilo.



Na cestě k panství Greythorne přestalo přšet stejně rychle, jako začalo, a cestovatelé zaslechli, jak kostelík Stella Regina v dálce začíná odbíjet celou hodinu. Fredrick Greythorne zkontroloval svého malého svěřence, aby se nevylekal prudkým trhnutím kočáru, který se právě chystali vytáhnout z bahna. Ale když otevřel dveře, zjistil, že Konrád tvrdě spí. Kolem něho se hromadily zmuchlané povoskované papírky od cukroví, zlaté vlasy měl rozcuhané a boty i hedvábné punčochy měl děravé a zablácené. Ve spánku pevně svíral svůj podivný hlavolam ve tvaru devíti-stranné krabičky.



Mým protihráčem byl obchodník středního věku jménem Brom Baltus, který se zastavil v krčmě U Tichého kanárka v naději, že se pobaví v dámské společnosti a zahraje si partičku Kolem a okolo, než se svým zbožím – plným vozem jablek, sýrů a kvalitních vín – vyrazí na poslední úsek své cesty. Měl smůlu, že se posadil zrovna k mému karetnímu stolku. Věděla jsem, že až s ním budu hotová, bude mít štěstí, jestli mu zůstane pár drobných na cestu domů k nespokojené manželce. A že na zakoupení hodiny či dvou s holkou od Kanárka už mu nezbude. Mělo by mě mrzet, že děvčatům kazím kšefty, ale podle toho, jak páchl, by to žádné z nich nemělo vadit.

Brom se naklonil dopředu a vyložil svou předposlední kartu. Samolibě se uškříbl a vycenil zhnědlé zuby od žvýkání tabáku. „Smutný Tom,“ řekl a přistrčil kartu ke mně. „Čas zvýšit sázku, slečno, anebo uznat prohru.“

Zamračila jsem se na kartu i na obrázek sklíčeného mládence se smutnýma očima, který v ruce držel zvadlou kopretinu se čtyřmi okvětními plátky. Na muže, který si před pěti minutami při zapalování dýmky nešťastnou náhodou ožehnul knír, to byl překvapivě chytrý tah. Do zástavy už jsem dala všechno, co jsem měla v plánu vsadit – dvanáct zlatých mincí, které jsem si vydělala za dva měsíce opatrného hraní –, a na zvýšení banku už mi

toho moc nezbývalo. Kdyby se mi nepodařilo Smutného Toma něčím rozveselit, přišla bych nejenom o své peníze, ale i o vůz plný zboží.

Jen s nepatrným zaváháním jsem sáhla do kapsy a vytáhla poslední hodnotnou věc, kterou jsem vlastnila: jemný prsten z bílého zlata ozdobený nádherným průzračným kamenem. Neměla jsem ho na ruce už celé měsíce, ale nějak jsem se nemohla přimět, abych ho uložila do šperkovnice. Dokonce i ve chvíli, když jsem ho položila doprostřed stolu a kámen zachytil světlo svíčky a odrazil ho zpátky tisíci duhovými ploškami, jsem pocítila silnou úzkost z jeho možné ztráty. Ale měla jsem plány, nákladné plány, a Bromovo zboží by mi je pomohlo aspoň částečně splatit.

„Jemné achlevské šperkařské řemeslo,“ objasnila jsem. „Čirý luneocit, odborně vybroušený a umělecky zasazený.“

„A proč si myslíte, že má nějakou cenu?“

„Patřil zesnulé královně Ireně z Achlevy,“ pověděla jsem mu. „Jsou na něm vyryty její iniciály a achlevský erb.“ Konečky prstů jsem spojila ruce, nachýlila jsem se dopředu a sebevědomě jsem naklonila hlavu ke straně. S očima skrytýma pod tmavou kápí jsem dodala: „Představte si, kolik by dámy na dvoře v Syricu zaplatily za takový suvenýr.“

Bromovi se rozzářily oči – moc dobře věděl, kolik by mu to vyneslo. Relikvie padlé achlevské dynastie se staly mezi společenskou smetánkou v Syricu žádaným zbožím. A když patřil poslední královně... ten prsten měl dvojnásobnou hodnotu než hromada mincí na stole. Klidně jsem poznamenala: „Smutný Tom už jistě není smutný, že?“

„To vskutku není,“ uculil se muž. „Sázka přijata. Pokračujte ve hře, slečinko.“

Slečinko? Kdyby jakýkoli muž vsadil stejnou hodnotu, určitě by mu to bylo podezřelé. Ten hlupák by si aspoň položil otázku: *Čí ruka by se zaručila tak extravagantní nabídkou?* Ale protože jsem žena, a ještě k tomu mladička, Brom Baltus považoval takový tah za signál, že už mě má v hrsti. Že mě zatlačil do kouta a že jsem naivně a v zoufalé snaze zůstat ve hře vyložila svůj poslední trumf.

Jak to řekla Delfínie? *Nehraješ karty, hraješ svého protihráče.*

Počkala jsem, až se Brom uvelebí ve své sebejistotě, a zahrála jsem Parádívého kováře, který s hustým hnědým plnovousem na bradě a ve spodničce s volánky vesele bušil do kovadliny. Můj soupeř udělal přesně to, co jsem předpokládala, že udělá, zaměnil kartu rovnováhy za kartu rozvratu a zahrál Nemilovanou dámu. S pohrdavým úsměvem se opřel o opěradlo své židle, přesvědčený, že si právě zajistil výhru.

„Nemilovaná dáma právě poslala vašeho kováře do výhně,“ ušklíbl se. „Čas zaplatit.“

„Á,“ řekla jsem, „ale Kovář je samotář. Nepotřebuje společnost Nemilované dámy.“ Dovolila jsem si maličko se usmát. „Což znamená, že mi zbývá ještě jedna karta.“

Svou poslední kartu jsem schválně obrátila co nejpomaleji a nejokázaleji a v Bromově měnícím se výrazu ve tváři jsem nacházela mnohem víc uspokojení, než bylo nutné. Jeho nezájem totiž záhy – sotva si uvědomil, co jsem udělala – vystřídal rozčarování, překvapení a zděšení.

Zírala na něj Královna dvou tváří.

Karta znázorňovala dvě tváře stejné ženy. První, na sněhobílém pozadí, měla vlasy temné jako noc, druhá, stojící v černém lese, měla vlasy bílé jako sníh. Stály v naprosto totožném postoji, jako by čára, která je rozdělovala a přetínala v půli, byla

zrcadlem. A skutečně, samotná karta působila jako zrcadlo, protože odrážela způsob, jakým každý hráč hrál. Všechny moje karty byly karty rovnováhy, zatímco ty jeho byly jeden rozvrat za druhým. Vlastně se dalo říct, že se zničil sám.

Sebrala jsem prsten z hromádky mincí, na kterých ležel, konečky prstů jsem si s ním chvíli hrála a na moment jsem se melancholicky zasnila. Nakonec jsem ho zastrčila zpátky do kapsy. „A teď,“ ozvala jsem se stroze a prakticky, „kde si můžu vyzvednout svou výhru?“



Zatímco si na mě Brom stěžoval krčmáři Hicksovi, zašla jsem nahoru do své malé komůrky ukrýt si část své výhry. Můj pokoj byl jen o trochu větší než skříň – zvláště ve srovnání s okázalými místnostmi jen o kousek dál po chodbě, které obývala děvčata –, ale měl velké okno s výhledem na hlavní vstup do krčmy a rozlehlou vřesovištní krajinu renaltských provincií. V příliš velké tmě a tichu jsem zažívala záchvaty paniky. Tento pokoj a neustálý ruch v této budově mi proto naprosto vyhovovaly.

Děvčata od Kanárka nechápala, proč tak tvrdohlavě lpím na svém maličkém pokoji, když jsem si díky svým výhrám mohla dovolit větší, ale ona si o mě dělala starosti skoro pořád. Ty dívky bylo snadné mít rád a navzdory mé počáteční mlčenlivosti jsme se rychle spřátelily. Naučily mě karetní strategie a během mých her někdy prohodily poznámku o rukách mých protihráčů. Na oplátku jsem jim podstrčila pár mincí pokaždé, když se jejich narážky prokázaly jako obzvláště cenné. Při narození všechny dostaly do vínku nějaké jméno, ale když jedna po druhé přicházely pracovat ke Kanárkovi, každá si zvolila nové.

Lorelai, Rafaela, Delfínie a Jasmína byla jména, pod kterými žily nyní, jména, která se nádherně třpytila. Když je člověk vyslovil společně, připadalo mu, že mu mezi prsty protékají zářivě zbarvené drahokamy.

Krčma U Tichého kanárka stála na křižovatce mezi čtyřmi nejdlehlšími provinciemi Renaltu. Vždycky se v ní čile obchodovalo, ať legálně či nelegálně, a byla útočištěm poctivých obchodníků i nemilosrdných lupičů. Nacházela se tak daleko od Syricu, že pro hlavní město nebylo důležité to místo kontrolovat, ale zároveň téměř uprostřed země, takže tudy procházeli obchodníci a cestovatelé, kteří křižovali z jedné strany Renaltu na druhou. Bylo to místo, kde jste mohli být, kýmkoliv jste chtěli, kde vás nikdo nekritizoval a nikdo se o vás nezájmal. Věděli přesně, kdo jsem, ale nikdy se ke mně kvůli tomu nechovali jinak.

Cestou po schodech nahoru jsem potkala Delfíni, která právě scházela dolů se svým zákazníkem. „Dobrý večer, Delfínie, otče Césare,“ pozdravila jsem je, když jsme se míjeli.

„Máš dobrou náladu. Prožila jsi příjemný večer?“ zeptala se Delfínie.

„To ano,“ přikývla jsem. „S tou Královnou dvou tváří jsi měla pravdu. Brom Baltus vůbec netušil, že ji mám.“

Delfíniin úsměv trošičku pohasl. „Dej si na toho muže pozor, Aurélie. Je zlý – a se zlým člověkem si neradno zahrávat.“

„Cítí se ukřivděný, samozřejmě, ale Hicks ho co nevidět vyprovodí na cestu,“ ujistila jsem ji.

Hicks, hvězdy mu žehnejte, si za léta, kdy byl majitelem Kanárka, vypěstoval naprostý nezájem, téměř otupělost, takže pokud v jeho krčmě nikdo nezemřel nebo neumíral, raději se věnoval svému koníčku – vyřezávání hraček a tretek, jako byl

ten hlavolam ve tvaru krabičky, který jsem od něj koupila a věnovala Konrádovi. Určitě nehne ani prstem, aby zasáhl do výsledku čestné partičky Kolem a okolo.

Delfinii to moc nepřesvědčilo, ale já jsem se otočila k otci Césarovi. „Máte dnes pro mě nějaké zprávy?“

Tiše mluvící kněz začal šmátrat po svém rouchu. „Ano, má drahá,“ odvětil. „Dnes ráno dorazil do svatyně balíček, který vám poslal Simon Silvis. Proto jsem vlastně přišel.“ Když se Delfinie ušklíbla, rychle dodal: „No, byl to jeden z důvodů.“

„Simon?“ zeptala jsem se nevěřicně. Po pádu města Achlev se Simon rozhodl stáhnout do ústraní v opuštěné koleji Shromáždění. Pověděl nám, že stráví poslední léta svého života tichým studiem, oproštěný od každodenních útrap a bolestí ve válkou zmítaném království. Skutečnost, že si zvolil jediné místo na světě, které nemohl najít nikdo, kdo už nevěděl, kde je, byla dostatečně výmluvná: jednoduše chtěl být sám. Stěží jsem mu to mohla vyčítat, ale netušila jsem, že o něm ještě někdy uslyším. „Proč by mi k vám něco posílal?“

Otec César mi podal malý balíček a řekl: „Stává se to častěji, než si myslíte. My ve svatyni Stella Regina jsme známi svou... diskrétností... v určitých záležitostech. Jsme chápavější než většina našich kolegů, obzvláště těch, kteří působí jako soudní paže víry.“ Významně povytáhl obočí. Narážel na Tribunál.

Rozvázala jsem provázek na balíčku a strhla jsem z něj papírový obal. Uvnitř byla kniha neurčitého stáří, svázaná v kůži smaragdové barvy a vykládaná růžovo-zlatým motivem, který připomínal trnité křoví. Se zapraskáním jsem ji otevřela a začala jsem listovat jejími křehkými stránkami. Byly plné prastarých kreseb ve tvaru kruhů a podivných figur a popisků v jazyku, který jsem nerozpoznala.

„Já tomu nerozumím,“ vyhrkla jsem nakonec. „Proč by mi to Simon posílal? Vždyť to nedokážu přečíst.“

„Já působím ve svatyni jako archivář.“ Otec César se naklonil dopředu, z řetízku na krku zvedl své okulary a zamžoural do knihy. „Nejsem tak sečtělý jako člen Shromáždění, to je jisté, ale myslím, že to nebude znít jako vychloubání, když řeknu, že mám slabost pro prastaré dialekty. Á, ano. Tohle je napsáno v dialektu z doby před Shromážděním, který upřednostňovaly ženské klany v Ebonwildeu. Odhaduju to na rok 450 před Shromážděním.“

„Vy tvrdíte, že ta kniha je dva tisíce let stará?“ zalapala Delfínie po dechu.

„Ta kniha možná ne, ale jazyk, ve kterém je napsaná, ano. Plus mínus pár stovek let, samozřejmě.“

„Ale co se v ní píše?“ otočila jsem další stránku, na které jsem našla obrysy tří lidských postav. Ležely jedna na druhé a každá byla vybarvená jinak.

„Dokážu přečíst jen pár slov,“ řekl otec César. „Tak se podívejme... *Život*. Nebo možná *maso*? *Spánek*. *Duše*...“ pokrčil rameny. „Ten překlad není přesný, už jsem vyšel ze cviku. Ale ve svatyni mám několik textů, které by mi to mohly usnadnit. Jestli se chcete zítra před korunovací stavit.“

Ztuhla jsem, ale přinutila jsem se usmát. „Pokud se rozhodnu přijít na korunovací, možná se stavím.“ Strčila jsem mu do dlaně pár právě vyhraných mincí. „Děkuji, že jste mi to přinesl. Víím, že přijet, jen abyste mi přivezl knihu, je od vás velká oběť.“ Mrkla jsem na Delfíni. „Jsem ráda, že jste svůj výlet tak dobře využil.“

„Postarat se tady u Kanárka o své věřící ovečky je pro mě vždycky potěšením,“ prohlásil otec César a ovinul svou zavalitou

paži kolem Delfíniina pasu. „Můžu vám koupit další pohár, moje drahá, s tímhle nově nabytým jměním?“

Její rudé rty se zvlhnily do úsměvu. „Když musíte.“



Ve svém pokoji jsem nejdřív zastrčila Simonův neobvyklý dar do svého tlumoku ke čtverci z hedvábí, na němž dosud ulpívala kulatá, rezavě hnědá kapka jeho krve, a teprve pak jsem rozprostřela na stůl svou výhru a spočítala ji. Už jsem měla našetřeno téměř tolik, kolik jsem potřebovala. Hned po korunovaci a prohlášení Konráda za krále, s Fredrickem jako jeho regentem, jsem měla v plánu koupit si kajutu na *Pokoře*, ironicky pojmenované výletní lodi, kterou vlastnil Dominik Castillion. Plující pevnost nového, samozvaného achlevského krále byla proslulá nejen svou krásou a velikostí, ale i stavbou. Nepoháněl ji vítr ani vesla, ale uhlí a pára z velkých kotlů umístěných v trupu lodi, takže na palubě zůstal dostatek místa pro taneční sály, jídelny a lázně. V podpalubí, kde bylo horko jako v peci, se lopotili podvyživení a týraní vězni.

Za první peníze, které jsem u Kanárka vyhrála, jsem si od jednoho achlevského uprchlíka, který tudy procházel, obstarala kopii lodních plánů. Opil se, jak zákon káže, a tvrdil, že původně pracoval jako stavitel lodí u rodiny Castillionů a že pomáhal ambicióznímu šlechtici se stavbou jeho flotily. Přestože si svou pravdu trochu přikrášlil – nebo zcela vymyslel –, zaplatila jsem mu deset stříbrných koronet za schéma lodi. Načrtl mi ho na zadní stranu elegantního hlavičkového dopisního papíru, kterého si Lorelai objednala několik svazků na dlouhé a neslušné dopisy svým oblíbeným milencům.

Ten muž, třebaže opilý, po paměti vyhotovil náskres *Pokory*, který byl překvapivě složitý a plný drobných detailů, jež nazna-

čovaly důkladnou znalost rozvržení lodi. Rozhodla jsem se vycházet z předpokladu, že jeho tvrzení jsou správná, a strávila jsem posledních osm týdnů studiem náčrtů, abych si zapamatovala každý důležitý detail, každou slabost. Jelikož plavidlo chránila flotila dobře vyzbrojených bojových lodí, existoval jen jediný způsob, jak se tam dostat – koupit si palubní lístek a účastnit se plesů a hodovat na večírcích. Přestože se mi ta představa hnusila, udělala bych cokoli, abych ukončila jeho nedomyšlený pokus o získání achlevské koruny.

Ten muž byl zrůda a já jsem se rozhodla, že nepřestanu, dokud on i jeho loď nespočinou na dně ledového Achlevského moře.

Ozvalo se tiché zaťukání na dveře. „Je otevřeno,“ zavolala jsem a shrnula své lodní poznámky a mince do vrchní zásuvky stolu i s mými oblíbenými předměty z výher: stříbrným ručním zrcátkem, lahvičkami s parfémami z kontinentu, šperky, které byly příliš krásné, než abych je prodala, a příliš bizarní, než abych je nosila. Po chvíli jsem vytáhla z kapsy svůj prsten z luneocitu, položila ho na hromádku a zásuvku zavřela. Kdybych ho s sebou neměla, nebyla bych v pokušení použít ho jako zástavu.

Zavřela jsem šuplík a přesunula se k posteli. Posadila jsem se těsně předtím, než se ve dveřích objevila Jasmína.

„Něco pro tebe mám,“ oznámila se zajiskřením v očích a odhrnula si své bohaté kaštanové kadeře přes rameno. Když chtěla vstoupit, musela se sehnout, aby nevrátila čelem do nízko posazených trámů prudce se svažujícího stropu. „Vůbec nechápu, jak to tu můžeš vydržet,“ podotkla. „Vážně to nechápu.“

„Jsem skoro o hlavu menší než ty,“ připomněla jsem jí.

„I dítě by se v téhle komůrce dusilo,“ namítla a posadila se vedle mě. „A to okno a všechen ten rámus... Jak tady můžeš spát?“

„Já toho moc nenaspím,“ připustila jsem. „A když už usnu, lépe si odpočinu, pokud jsou nablízku lidé, když přicházejí a odcházejí...“

„No, jistě,“ uchechtla se Jasmína, „vím, jak máš ráda lidi.“

„Jsem ráda, když vím, že tam jsou,“ objasnila jsem, „nemusím se s nimi hned přátelit.“

„Hvězdy, zachraňte mě,“ povzdychla si Jasmína a ve tváři se jí udělaly dolíčky, „ty jsi ale divný patron.“

„Tak ty jsi mi něco přinesla.“ Rozzářila jsem se. „Je to další halderianská čokoláda? Prosím, řekni, že je to další halderianská čokoláda.“

„Žádná čokoláda,“ usmála se Jasmína. „Něco lepšího.“ Vytáhla lahev dosud schovanou za zády – už otevřenou.

„Víno?“ Potlačila jsem úsměv. „Dnes s tebou nemůžu pít, Jas. Musím někam odejít.“

„To není ledajaké víno,“ významně na mě mrkla. „Je to temné víno.“

Moje obočí vyletělo vzhůru. „Kde jsi ho vzala?“

„V nákladu Broma Baltuse je tucet lahví. Stojí majlant, ale rozhodně má cenu každého penny.“

„To znamená, že jsem hrdou majitelkou tuctu lahví temného vína, protože jsem ho právě o celý ten náklad obrala ve hře Kolem a okolo.“

Údivem otevřela pusy.

„Můžeš si vzít, co chceš,“ nabídla jsem jí. „Já mám zájem hlavně o jablka a suché zboží.“

„Nedělá mi starosti, jestli se se mnou podělíš nebo nepodělíš o temné víno, Aurélie. Ale dělá mi starosti Brom Baltus. Ten člověk nerad o něco přichází. A obzvláště nerad přichází o všechno.“

„Delfinie mi pověděla téměř totéž.“ Pokrčila jsem rameny.

„Jeho zraněná pýcha není můj problém.“ Přeletěla jsem očima od zásuvky s mými úsporami k lahvi v její ruce. „Za kolik jsi říkala, že se to temné víno prodává?“

„Je dvakrát, možná i třikrát dražší než víno u Kanárka.“

Rychle jsem si to v duchu spočítala. Prodejem těch lahví bych získala víc, než jsem potřebovala. Mohla bych tím aspoň o měsíc urychlit své plány. Najednou se mi hrozně ulevilo.

„Možná bychom to mohly oslavit,“ navrhla jsem a vzala si od ní lahev. „Budu z toho mít halucinace?“

„Ale no tak, halucinace? Mělo by to jen věcem dodat trochu třpytu.“ Sledovala, jak piju. „Cítíš něco?“

„Obávám se, že ne,“ zamračila jsem se. „Žádný třpyt. Víš určitě, že Baltus nelhal? Sehnat temné víno je poměrně těžké. A jen pár lidí pozná, jestli je pravé.“

„Asi budu muset celou tu lahev vypít a zjistit, co se stane,“ kysele se usmála. „Tak se to nejlépe dozvíme.“

„Zítra ráno tě požádám o zhodnocení,“ přikývla jsem, vstala a natáhla se k věšáku u dveří pro svůj vlněný plášť. Pak jsem se zarazila s pohledem upřeným do zrcadla nad psacím stolem. „Viděla jsi to?“

„Co jsem měla vidět?“

„Můj odraz. Na vteřinu vypadal... jinak. Skoro jako bych to ani nebyla já.“

Vzrušeně vyhrkla: „Možná že to víno vážně způsobuje halucinace. Jak jsi vypadala? Jako mořská panna? Jako skřítek?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Vypadala jsem jako já, jen jsem měla tmavší vlasy. Téměř černé.“ Rozpačitě jsem se zasmála.

„Vždycky jsem si říkala, že jako brunetě by ti to ohromně slušelo,“ zamyslela se Jasmína. „Kdybys chtěla, mám barvu. Stačí říct...“ Mrkla na mě.

„Myslíš tu stejnou barvu, po které Rafaeliny vlasy zezelenaly?“ Vyprskla jsem smíchy. „Děkuji, ale ne.“

„Trvalo to jen pár dní!“ bránila se Jasmína. „A počet jejích zákazníků šíleně stoupl. Dokonce přemýšlí, že to zkusí znovu.“

„Rafaela by mohla být bez vlasů a pořád by měla spoustu zákazníků,“ podotkla jsem, přehodila si plášť přes ramena a na paži jsem si pověsila svůj tlumok.

„To je pravda,“ souhlasila Jasmína. „Kam ses vypravila?“

„Do toho ti nic není,“ odvětila jsem.

Široce se zakřenila. „Řekni Kellanovi, že ho pozdravuju.“

2

Byla jsem ve stáji a zapřahala svého koně – spolehlivou, statnou kobylu jménem Madrona – do nově získaného vozíku, když jsem vycítila, že mě venku před budovou pozoruje Brom. Většinu lahví už jsem vyložila. Nechala jsem si jen jednu. Uložila jsem ji do svého tlumoku jako dar na zítřejší korunovační hostinu, i když já sama tam nebudu. Hicks odnesl zbytek lahví do sklepa a nechal mě v potměšilé stodole samotnou.

„Vím, že tam jste,“ zavolala jsem a navlékla jsem Madroně postroj. „Jestli jste měl v plánu přepadnout mě ze zálohy, přišel jste o moment překvapení. Tak honem, ať to máme rychle za sebou.“ Madroně jsem pošeptala: „Jaké to je, holka? Cítíš se příjemně a pohodlně?“ Něžně jsem ji poškrábala po hlavě. „Hodná kobylka.“

Brom se došoural do vrat a nahrbil ramena dopředu, aby vypadal výhružněji. „Ty podvodnice,“ zavrčel. „Ty špinavá děvko.“

„Špinavá?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ten popis sedí jen na jednoho z nás a já to dozajista nejsem. Nejsem ani děvka – postrádám přirozený talent. A podvodnice? Ví se o mně, že umím ohnout pár pravidel, vyžaduje-li to situace. Obvykle když narázím na obzvlášť zábavného a mazaného protivníka.“ Věnovala jsem mu otrávený pohled. „Což nebyl dnešní případ.“

S vytřeštěnýma krvavýma očima se na mě vrhl, ale já jsem rychle ustoupila stranou, takže klopýtl a svalil se na podlahu stáje.

Jeho vztek rostl, a tím se prohluboval i můj. Když se vyškrábal zpátky na nohy a popadl bič, který visel na hřebíku, ucítila jsem, jak moje magie odpovídá a jak se mi v konečcích prstů vaří krev.

Na zkoušku několikrát švihnul bičem do vzduchu, a jak se ke mně blížil, rozlil se mu po obličejí hrozivý výraz. Děvčata měla pravdu – Brom byl ten typ, který je plný zášti.

Nepoužij magii, napomenula jsem se, když mi v odpověď na hrozbu v žilách dál bouřila krev. *Nepoužij magii*. Ale bez ohledu na to, jak moc jsem si připomínala, že jediné kouzlo by mohlo znamenat mou smrt, nutkání použít magii ani po čtyřech měsících abstinence nijak nezesláblo.

Vzdát se magie byla nevyhnutelná oběť. Přestože mě události v Arenině věži nezabily, nemoc, která mě trápila po mnoho následujících týdnů, mě několikrát výrazně přiblížila k smrti. Simon vyslovil hypotézu, že jsem použila víc magie, než moje tělo dokázalo samo vytvořit, a že jsem své krvi musela splatit svůj dluh každým kouzlem, o které jsem se pokusila, jakkoli malým. Podle jeho názoru existovala šance, že ten účinek časem pomine, ale já jsem si to nemohla dovolit zjišťovat.

Přesto, jak se Brom blížil, jsem se v duchu ptala, jaký by byl rozdíl, kdybych použila magii a zemřela, nebo kdybych nepoužila magii a zemřela.

Jakmile se Brom přiblížil natolik, aby mohl zaútočit, ve snaze chránit si obličej jsem zvedla paže a nechala jsem bič zakousnout se do látky rukávu. Obtočil se mi kolem předloktí jako had, ale já jsem to štípnutí prodýchala, zachytila jsem bič a ostrým šklubnutím ho Bromovi vytrhla z ruky. Šlehnutí bičem mi na paži zanechalo podlitinu, ale našťástí neprotrhlo kůži. Kdyby mi začala téct krev, bylo by těžké udržet magii na uzdě.

Když jsem ho zbavila zbraně, ohnal se po mně Brom holýma

rukama, objal mě svými tlustými pažemi a porazil na hliněnou zem maštale, na které ležela poházená sláma. Byl sice opilý a nemotorný, ale také dvakrát těžší než já a jeho zuřivost mu propůjčila krutou, bestiální sílu. Přišpendlil mě k zemi i se slinou na očouzeném žlutém kníru. Chtělo se mi zvracet.

„Zabiju tě,“ zavrčel, jednou masitou tlapou mě popadl za krk a druhou sáhl do své boty pro špinavý nůž. Zatímco jsem pod jeho těžkým tělem lapala po dechu a mlátila sebou, uchechtl se: „To je odměna pro čarodějnice a zlodějky.“ Držel nade mnou nůž, připravený zabodnout mi ho do hrudi.

S posledním zbytkem vzduchu v plicích se mi podařilo sevřeným hrdlem zaskřehotat: „Já nejsem zlodějka.“ A těsně před tím, než se mi zatmělo před očima, jsem palcem našla jeho oko a zabořila mu jej hluboko do očního důlku.

Zaječel bolestí. Využila jsem toho momentu, skopla ho ze sebe, odkutálela se pryč, vytáhla se nahoru a opřela se o kolo vozíku s jablky. Sotva jsem se postavila na nohy, vrhl se na mě s nožem v ruce, bodal a řezal, napůl slepý, ale zcela odhodlaný mě zabít. Skrčila jsem se. Jedna jeho rána zasáhla pytel s jablky a ta se začala sypat ven.

„Krvácející hvězdy,“ vztekle jsem zaklela. V duchu jsem si řekla, že budu muset tenhle konflikt rychle ukončit, abych už neztratila ani kousek ze svého cenného nákladu. Madronu však nečekaný dárek potěšil a zbytek zápasu sledovala za poklidného křoupání jednoho jablka za druhým.

Brom na mě znovu zaútočil, ale kopla jsem ho do hrudi, a navíc jsem ho udeřila pěstí do obličeje. Moje technika měla k dokonalosti daleko, ale co mi chybělo na obratnosti, jsem dohnala svým zápallem, jelikož oheň, který mi tak často běsnil v krvi, se dal využít v téhle šarvátce téměř stejně účinně jako v kouzlech krvavé magie.